

KIÚT

„Nincs el nem rottott élet.”
W. Goethe

18.

A lépcsőkre vetülő árnyékom szemlátomást zsugorodott. Nyár elején a nap kilenc óra tájt már magasan jár. A kék égen, nem a zöldön, amilyennek Elemér látta. Bár, ki tudja?! Meglehet, hogy valóban zöld színű, csak mi látjuk égszínkének.

Szegény Elemér!

Cs-s! Mondtam valamit, Sárika, na, nem kell mindjárt felkapni a vizet! Úgyis az van a városban, hogy aki az elmeosztályon dolgozik, az egy se normális. Miért lennék kivétel, hm? Attól, hogy valamit elhallgatok, még nem kapcsol üresjáratba az agyam. Látod, az árnyékom is ellenemre vall. Nem eskü alatt ugyan, mégis őszintén. A perceken magam alatt leszek. Miért hazudjon, kiért? Nem lettem Hófehérke, és Szélike királykisasszony se voltam soha, senkinek a fia nem futott velem, kéz a kézben, szembe az elmúlással.

Csitt, Emmuska-muska!

Negyvenes nőcike lehettem, kétségbeejtően öreglány. Ah! Jut eszembe, inkább Ágival egykorú, épp hogy túllendültem a harmincon. Volt kedves halottam és sötét titkom...

Hány lépcsőfokot kell megmásznom a lépcsőház bejáratától a lakásajtóig, hm?

Senki?

Maradjon titok.

A titkot az alvabeszéd kimotyogja, és nem titok többé. Nagyapa riadozott álmában, évekig rémítgette mamámat éjnek évadján. A lágerévek nem múltak el nyomtalanul. Trauma, állította fel a diagnózist Szeles doktor, és azt javallta, hogy lefekvés előtt igyon meg nagyapa egy-két pohár bort, mert a nyugtatózás, egy idő múltán hozzáad a bajhoz, nem elvesz. Az éberlélet sem ússza meg frászok nélkül. Apu két pohár bort ivott meg lefekvés előtt, holott csak horkolt. Állítólag. De én tudom, amit... De nem kizárt, hogy csak bemagyarázom magamnak, így utólag, szóval, mert az abortuszomat meg-

előzően fel-felhorkant ugyan, de nem horkolta át az éjszakát. Anyu hiába forgatta bal és jobb oldalára, és ébresztette fel aput azzal, hogy forduljon hasra, mert végtére ő is fáradt, nem aludni jár a varrodába. Öt perc múlva újra a hátán feküdt, és a garatmandulájához ugyanígy ragaszkodott. Észérvek! Igen, ha minden hawaii dizsi, talán érnek valamit, és nem ismétli el számtalanszor a fül-orr-gégész hiába, hogy a garatmandula műtétnél a foghúzás tízszer fájdalmasabb. De a hiányérzetnél nincs üresjárat, jelen van az őszben, a télben, a tavaszban, a nyárban; a gondolatban, az érzésben és a mozdulatban. S hiába próbáljuk elbújtatni, rejtegetni önmagunkban még magunk elől is, a hiányérzet csak nő, növekszik, és egy napon túlsordul kicsinyes érdekeinken. Ellepi a konyhát, a házat, az udvart; elárasztja az utcát, a gyárat, a várost, és nyilvánvalóvá lesz, hogy mire vágyunk.

Így történt, apu?

Az ember az Isten hiányérzete – nem tudom, hogy olvastam vagy hallottam valakitől, meg azt, mellékesen, hogy ezért annyira borzasztó rádöbben, hogy nincs újrajátszás, mert maga az isten hagyott bennünket cserben.

Pótszerelem, pótgyerek: a papírlapra várkastélyt is rajzolhatok, bástyával, tornyokkal, a tornyokon zászlókkal, mert azért az sem igazság, hogy végig szűkölködöm az életem egy harmincvalahány négyzetméteres lakásban, fönt a negyediken!

A való dolog az más, Sárrika, részednek tudni valamit az egészen mást jelent.

Első lépcsőfok, második, harmadik... Retikulómet a hónom alá szorítva elindultam le a lépcsőn. Onnan, ahol álltam a zsugorodó árnyékkal, nem fordulhattam vissza, már nem. Köpjenek szembe, tiporjanak sárba a Sárkányok völgyében, mi rosszabb jöhet még, hm?

Két évig szüzesedtem, vártam, hogy István jelentkezik: levelet ír, telefonál, vagy személyesen keres fel. Az ostoba piccsák már csak ilyenek. Közben teljesen kiöltözködtem az életből, volt két agyonkopott farmer-nadrágom, néhány elnyúlt pulcsim, sok számmal nagyobb kockás férfiingem. Egykori osztálytársnőim túsarkúban tipegtek a korzón. A szovjet sportcipő szúper viselet, a gumitalpa, estére, lila színűre szívja a lábat. Fáj. Hm! Sárrikához hármásával jártak az udvarlók, velem a ficsúrok csak baszni akartak, meg kibaszni. Fityiszt nekik! Szombat esténként, disco helyett, mamám kiságyán ültem és nyavalyogtam:

– A kórházban dobálnak egyik osztályról a másikra. Ma a traumatológián dolgozok, holnap a belgyógyászatra kapok beosztást, holnapután a rákos osztályra. Miért nem mindjárt a boncterembe?! Hullamosó még nem voltam.

– Foglald magad jóba, fogadj szót az orvosnak, a főnővérnek, lázadozni Maris is tud. Na és mit ér el vele?

Na, mit?

Mumus Marisból, kontyos-okos Marisból, segédápoló Maris lett. Átköltözött a mesémbé, ágytálazott, vécére hordta a szart, bocs’, de nem helyettem. Rút kiskacsának lenni, reggelenként búsan kelni, és egész nap az eget kémelve arra gondolni, hogy szerelem nélkül az élet fabatkát sem ér, az egészen más dolog, Sárika. Mit tudhat mamámnak a kontyos-okos Marisa a szerelemről, hm?

István, hol vagy?

Mamámat a hol lehet, merre jár, mit csinál körkérdésem már nem érdekelte, és az élet sem nagyon. Beteltem vele, mondogatta jöttében-mentében, és egyik este rárakta a varrógépre a borítódobozt. Piacra sem járt. Mamám, aki névről ismerte a kofákat, és a hétvégéken, csarnoknyitáskor, az elsők között járta sorra a standokat, mustrálgatta a felhozatalt, jó, ha havonta kétszer-háromszor elcsoszogott a sarki boltba.

– A szerelem nem múlik el hipp-hopp – mondta, ráunva a nyafogásomra, de nem folytatta, kezdte-hagyta, hogy István ilyen meg olyan alávaló gazember.

– Akkor mikor?

– Nagyapádat a mai napig szeretem – válaszolta mamám, aztán szépre gondolt. Szeme körül megsokasodtak a mosolyráncok.

Megy le a várúrnő a lépcsőn, vezeklő ruhában és mezítláb.

Első lépcsőfok, második, harmadik...

Pillanat, Emmuska-muska!

Mély levegő, kifúj!

Egyszer éjszakáztam egyedül Emma mamám házában, na, végtére az én nagyanyai örökségem, reggel nekem illene lesöpörni a járdát a kapukisajtóig. A járda söpretlen maradt. Nem a seprűt nem találtam, hanem a régi önmagamat. Kurvára hiányzott mellőlem a mamám, érted, Sárika?! Egész éjjel égettem a villanyt, annyira, meg, mert a sötétben megmozdultak a tárgyak, lélek költözött beléjük, vagy mi. Szünet nélkül reccsentek, nyikorogtak, ráadásul a varrógép zakatolását is hallani véltem. Mamám, hol vagy? Kinyújtottam a kezem a keze után, semmi. Hálóingben és mezítláb, székét döntve, kibotorkáltam a konyhába, hátha, senki. A padfeljárónál elfogyott a bátorságom, és csupán annyi erőm maradt, hogy kitapogassam a falon a villanykapcsolót. Aztán ültem, előre-hátra ingadozó felsőtesttel az ágyon,

nem tudva, hány óra, milyen nap van, és hogy arra se találjak választ, hogy mivé leszek nélküle.

Harminc éve számolom, hány lépcsőfokon kell felmennem a bejárattól a lakásomig. Egyszer-kétszer majdnem sikerült. Negyvenes nőcike lehettem, kétségbeesetten öreglány. Ah! Jut eszembe, inkább Ágival egykorú, épp hogy túllen-dültem a harmincon. Volt kedves halottam és sötét titkom, és Sárika azzal karolt belém a korzón, hogy szégyell, messziről lerí rólam, hogy kurva vagyok.

Átgondoltam, belátom, tekintettel...

Engem senki nem dobhat, csak úgy!

A mamám házában eltöltött éjszaka ezért nem lett hiábavalósággá.

Egyik reggel kölcsönkértem tőled egy szoknyát, emlékszel? A lábamra aznap reggel selyemharisnyát húztam, fehér blúzom alá kombinét vettem föl, és lábbelinek a magas sarkú szandált választottam. Abban rohangáltam, fehérköpenyesen, föl-alá a kórházfolyosón. A főnővér, traumatológiai-án, délben rám bízta a gyógyszererezést, délután megengedte, hogy bekössem két betegnek az infúziót, és hogy injekciózzak. Persze ágytálaztam, kacsáztattam is aznap, de nem vettem zokon.

Átgondoltam, belátom, tekintettel...

Nem leszek útszélre kirakott csajszi!

Apuval átbeszéltük, helyesnek láttuk és eldöntöttük, hogy a kutyaharapást szőrivel kúráljuk, mert senki, az égadta világon senki nem találhat abban semmi kivetnivalót, ha az első adandó alkalommal férjhez megyek. Akkor, ha tudom, hogy a kurta szerelmek kurvává teszik a nőt, és hogy a férfiak, kivétel nélkül, saját gyerekekre vágynak, huh: kés, kötél, kút, vagy jobb híján víznek megyek. Nem vicc, Sárika. Tizenkét évig tanultam, jártam az iskolákat, és a nagybetűs élet tantárgyból már félévkor megbuktam.

Apu három pohár bort ivott meg lefekvés előtt.

Kit sem érdekelt, hogy mekkora házat örököltem, sem az, hogy a gyitdomból¹ akárhány gyereket örökbe fogadhatunk. A férjjelöltek megbasztak tízszer, hússzor, és még párszor, és a hátam mögött, ezer százalék, hogy röhögtek rajtam.

Apu éjjelente is fel-felkelt, és megivott két-három pohár bort, ha nem többet.

Mély levegő, kifúj!

Nincs megállás Emmuska-muska, vezekelj! Szórj hamut a fejedre, szagasd sallangosra az otthonkád, és imádkozz!

Meglehet, hogy az ég valójában zöld színű, csak mi látjuk égszínkéknek.

Megbasztak tízszer, hússzor, százszor...

Elég legyen!

Apu kis híján alkoholista lett miattad, Emmuska-muska.

Első lépcsőfok, második, harmadik...

Nem állhattam le, huszonévesen beteges dolog a magány: hidegrázás, aléltóság, tetszhalál.

A légyottok mamám-féle házában zajlottak, és utóbb már én noszogattam, taszigáltam ágyirányba a nőtlen, fiatal orvosokat főként.

Átgondoltam, belátom, tekintettel...

Túlcsordult rajtam a hiányérzet, na, és kurvaként is kurvára leszerepeltem. A nagykórházban legalábbis kitelt az esztendőm, kirúgtak, két lábbal, és hogy nem szegtem a nyakamat, azt Komarov doktornak köszönhetem. Kérdés nélkül aláírta az ápolónővéri állásra beadott kérvényemet. Oda való voltam, a diliházba. Hova máshová, hm?

Mély levegő, kifúj!

Anyu, Szeles doktor segítségével, kitalpalt apunak egy anonim² alkohol elvonókurát.

Apu nem volt kommunista, bennem csalódott.

Első lépcsőfok, második, harmadik...

Púp lettem a hátán.

– Tudod, ki az a Károly, a gyárban kezem alatt dolgozik, többször járt már nálunk. Magas, a felesége a városi buszon jegyárus.

– Mi történt vele?

– Megszületett a harmadik gyerekük.

– Apu, mi közöm van neked hozzá?

– Sok, Emma.

– Nem értem, látásból, ha ismerem.

– Van egy negyedik emeleti másfél szobás lakásuk.

– Na és! Másoknak is van.

– Szívesen elcserélné a mamád-féle házra. Gondolj bele: gáz, hideg-melegvíz, központi fűtés...

– Ez most komoly?!

– Állná az átíratás és a hivatali hercehurca költségét, és még fizetne három-ezer rubelt. Kitelne belőle a bútoraid ára, és Sáríkáknak is jutna valamicske: az eljegyzésre, a lakodalomra... Elemér komoly udvarlónak tűnik, egyelőre...

Nem tiltakoztam, visítotam, törtem-zúztam, nem, egyszeriben lebé-nultam – cserbenhagyott az Isten.

19.

Lépcsőházanként tíz lakás, öt lépcsőház az ötven lakás, lakásonként kb. három lakó, az annyi, mint... Harminc éve többen voltunk, hétvégéken a háztömb előtti placcsádkát³ reggeltől estig betöltötte a gyerekzsivaj. A fiúk fociztak, a lányok ugróköteleztek: sírva néztem őket a konyhaablakból. Bőgtem, na, és rondábban, mit egy kamaszlány. Kinek használtam vele, hm? Mehettem kisírt szemmel a munkába, és kénytelen voltam elviselni, hogy a hátam mögött össze-össze súgnak a kolléganők. Mit gondoltak rólam, mit nem... Azzal vizsgasztalódtam, Sáríka, hogy munka után, sötétedésig jártam-keltem, barangoltam a városközpontban, vagy ötlet híján, az üzletek csicsás kirakatai előtt pityeregtem. Elmosogatni, főzni: minek? A fürdőszobában halomba állt a szennyes, majd kimosom. Élelmiszert vásárolni: kinek? Éljlél száraz kenyéren és hidegvízen, mert olyan, de olyan szerencsétlen vagy, bühü-hü...

Gyerekész, kislány dac, pulyamódi.

Komarov doktor azzal vizsgasztalt, hogy az időben való visszahátrálás az én-védő mechanizmus része.

– Mélyvízből úszik a part felé, hogy értse, közben fárad, nehezebben emeli a karját, szedi a levegőt, de a part még messze, egyetlen reménye, hogy a lába mihamarább mederfeneket ér. Emma Karlovna, az nem gyerekeskedés...

A pszichiátria kezdő-tanuló nővéreként egy kukkot se értettem a magyarázatból.

– Igor Vasziljevics, szál magamra hagytak, kirakták a szűröm, elkergettek a háztól, bühü-hü...

Első lépcsőfok, második...

Sugallat volt, nem több, ami utánam nyúlt, és színevesztett otthonkám-nál fogva visszahúzott a második és az első emelet közötti lépcsőfordulóra. Hátráltam és közben sírva fakadtam, behúzódtam a sarokba és zokogtam, rendesen megríkatott a bensőmből feltörő hálaérzet. Nem apunak tartoztam vele, bár kijárna, hisz ő dobott a mélyvízbe: ússzál Emmuska-muska, ússzál! Partok híján, parttalanul! Remekül kimódoltad, apu. Ph-h! Mások előtt szerencsés véletlennek nevezem, hogy az utolsó előtti pillanatban, felém sodorta a sors az utolsó szalmaszálat. Utána nyúltam, belekapaszkodtam, és partot értem, apu. De tudod, apu, nagyrészt ennek a betonszürke, koszos-poros, és ocsmányságokkal telefirkált falú lépcsőháznak tartozom hálával. Mederfenék és menedék lett számomra, de megesik, hogy mindkettő egyszerre.

Zsebkendő, orrkifújás, mély levegő!

Megülni a fenekemen, tenni-venni a lakásban, a kezdet kezdetén, maga volt a pokol. Le-felrohángáltam hát a lépcsőházban, külön-külön vásároltam a kenyeret, a makarónit, a rizskását a lakótelepi gasztronómban⁴. Plusz azt, amit még megláttam az üzlet polcain. A gasztróból jövet folyton a lépcsőfokokat számolgattam. Kíváncsiság? Fogjuk rá, nem árt tudni, hány lépcsőt járok meg napjában többször. Mégsem sikerült a végére járnom. Jöttek-mentek a lakók, családostól vagy egyedül sietek az országhatárra, és érkeztek folyamatosan haza Magyarból, fülig tele csikostáskákat cipelve. Előzékenyen utat adtam, előre köszöntem, új lakóként napok alatt megtanultam, hogy a tömbházban meddig tart az odáig. A magánélet például tabutéma, Sárika. S mégis, vagyis, hál' istennek, a lépcsőházban, egy szombati napon, Elizke odanyúlt, ahol a legjobban fájt.

Pár hónapos csecsemőjét – meg nem mondom, hogy kislány volt-e vagy kisfiú, a gyerekkocsi színe mit sem számított, megvigyázták és kézzől-kézre adták őket a kisgyerekes anyukák –, Elizke naponta levitte a friss levegőre. Ha az időjárás engedte, órák hosszat tologatta a piros színű gyerekkocsit oda-vissza a placcsádkán. Az odaadás, a gondoskodás, a szeretet még nem ment deficit számba. Pedig nem egyszerű dolog, bal karon pályás pulyát tartva, leereszkedni egy gyerekkocsival az ötödikről. Felcihelődni meg pláne nem. Mindig segítettem, kivettem jobbjaiból a gyerekkocsi toló szárát. Igaz, nem próbálkoztam, de a gyerekét nemigen adta volna a kezébe annak a kisírt szemű valakinek, amivé váltam.

Zsebkendő, szemtörlés, mély sóhaj!

Üveg ecetért ugrottam le, és visszajövet a harmadik lépcsőforduló tájékán járhattam, mikor szembe kaptam Elizkét, karján a gyerekekkel. Az üveg ecetet a kocsiba, a fogantyúját kézbe, és – csat-nyekk, csízt-nyekk – eresztettem a lépcsőn a gyerekkocsit nagy óvatosan. Közben társalogtunk. Elizke beszélt, én végbehallgattam. Aznap délelőtt a kishatárforgalomról lelkendezett, hogy milyen nagyszerű dolog, és az is, hogy a helybeli postán beváltanak személyenként harminc rubelt. Péterrel tegnap délután két nagy táska batyuval jöttek haza Surányból, és kezdte elsorolni, mi mindent lehet vásárolni ezer forintból. Az utolsó lépcsőfordulón ért utol bennünket a lépcsőház csöndje. Vagyis, Elizke nagyon elhallgatott. Visszafordult, otthon felejtett valamit? Hátranéztem. Karnyújtásnyira állt tőlem, de nekem úgy tűnt, kilométerek választanak el bennünket. Ráhibáztam. Elhangzó kérdése felért egy vádirattal: szíven ütött, vesén szűrt, és megforgatta benne a tört.

– Igaz, amit a házban beszélnek, hogy azért sírsz folyton, mert a férjed csurmában⁵ ül?

Egész véletlenül kicsúszott a kezemből a gyerekkocsi, és miután lehőcögött a lépcsőkön és kigurult a kitárt bejárati ajtón, meg sem állt a szemközti lócaíg.

– Nekem, férjem?!

Kényszeredett nevetésem megdöbbenetette Elizkét, arcocskájáról alászállt a vér.

– Honnan veszed?

– Nem akartalak... – pötyögte, nyelte le a mondat végét Elizke, aztán megkerült, faképnél hagyott, na.

Perc múltával nem nevettem, előregörnyedve köhögtem, fuldokoltam. Görbebotos, rözseszedő öreganyóként tipegek fel a negyedikre, ha az eladig még nem tapasztalt, furcsa, fogvacogtatós érzés nem fut át rajtam, és gyengít el annyira, hogy két kézzel kelljen kapaszkodnom a lépcsőkorklátba. Közben mi egyébre gondolhattam volna, ha nem arra, hogy a lépcsőházban lakók szemében egy rabló vagy maffiózó, de nem kizárt, hogy egy gyilkosságért elítélt csurmalakó felesége vagyok, hm? Idebújt el közénk, meg persze, a gyilkosok feleségei egytől egyig Macbethnék. Magyarán, azzá színezi őket a rosszindulat, Sárrika, és ez nem mese. Helyesebben, igaz mese: felnégyeléssel, máglyahalállal, na, meg sok más egyébbel.

Hogy mennyi ideig álltam a sarokban, zsebkendővel a kezemben, és bámultam sírva a semmit, nem tudom. De hogy újra meglegyintett a furcsa, fogvacogtatós borzongás szele, arra megesküszöm.

A fene tudja, hogyan jutottam fel a lakásomig. Amire emlékszem: minden porcikám reszketett, időbe telt, míg beletaláltam a lakáskulccsal az ajtózárra. Aztán beestem az előszobába. Cseberből vederbe. Szólasmondássá zsugorította huszonnyolc évem életrajzát az iszonyatos fáradtság. Szerencsére nem terítettem a parkettára futószőnyeget, így kénytelen-kelletlen, még meg kellett tennem pár lépést, hogy ruhástól zuhanjak az ágyba.

Ez volt a titkos vágyad, apu?!

Jócskán besötétedett, mire felébredtem. Be-bevillantak az ablakon a közeli utcában közlekedő gépkocsik reflektorfényei. Az éjjeli lámpát hiába kapcsoltam, újra elfelejtettem villanykörtét vásárolni. Hurrá, a kórházban, hétfőn, végre lesz egy kis nyugalom! Nem kell a lépcsőn föl-le rohangálnom. A főnővér öregecske, nyolc órára jár munkába, s délután két órakor már spurizik haza. Huh, jó megéheztem! Ha tévézni akarok, így is, úgy is fel

kell kelnem, bekapcsolni a készüléket. Mi van ma, hm? Ja! Szombat esténként amerikai filmeket sugároznak. Nem kellene előtte megvacsoráznom?

Hirtelen állhattam fel, megszédültem, háromszor nyúltam a villanykapcsoló mellé. Vécézéskor, a kóválygás gyomorforgató émelygessé fajult, de hiába hajoltam a kagyló fölé, öklendezésnél nem telt többre. Hess, mióta itt lakom, nem voltam férfival, reggelire egy szelet vajás kenyeret ettem, az a baj. Bizonyára az. A gyomrom gyűszűnyivé zsugorodott, alig éreztem. Ennem kell, sürgentyűsen! Áhá! A konyhai mosdóban plafonig ért a mosogatásra váró tányér- és edényrakás, és az asztalon felhalmozott papírzacskós és csomagolatlan főzni valók sem nyújtottak valami gusztu látványt. A hűtőgépben meg, hú-hú, penészes kolbásztól a füstölt halig, minden egyben bűdösödött.

Na, ne, ennyire nem lehetek trehány egy nőszemély!

Mamától ezt tanultam, ezt?!

Azzal hátráltam ki a konyhából, hogy evés előtt illene kezet mosni, mégiscsak a vécéből jöttem ki, na.

A fürdőszobában a mosdóig a lábammal kotortam utat a bedobált szennyesben, és nem mertem a tükörbe nézni.

Kézmóság közben eszembe jutott, hogy délelőtt uborkát vettem, az uborkáról az üveg ecet, az ecetről... Szál magamra hagytak, kitették a szűrőm, elkergették a háztól, bühü-hü...

Elég legyen!

Mi történne, ha tényleg egy gyilkos felesége lennék, hm?

Az üveg ecetet a bejárati ajtó elé rakta le Elizke.

Az ecetes uborkasalátát elsóztam, a margarinos kenyeret meg hiába rágtam és rágtam, korty tea nélkül nem bírtam lenyelni.

A perceken meg... megfulladok, ártatlanul.

Nem vagyok gyilkos!

A magzat tíz hetes, ha volt, meg egyáltalán, senki nem jött azzal, hogy ne vétessem el, majd csak lesz valahogy.

Se mamám, se apu, se anyu.

Egyik lányanya így járt, a másik lányanya úgy járt... Tuti, apu, hogy én jártam a legjobban. Hadd kopogom le!

Egyedül Sárika csóválta a fejét, utólag, hogy nagy marhaságot csináltam, hogy nem hordtam ki és szültem meg a gyerekeket.

– Most pénzre feküdnél, pénzről kelnél, fizetne a drágád, mint egy katonatiszt.

– Miből gondolod?

– Ennyire nem lehetsz naiv! Az apja tanácselnök, a sógora párttitkár, ökelme orvosi diplomára vágyik, bőven van mit veszíteniük.

Nem, nem és nem!

Jobb, ha a tévét nézem. Bekapcsoltam. Az egyes csatornán a Hét című műsor ment. Nem kapcsolom azonnal. Az ágyra visszaülve nyeldestem a margarinos kenyeret, kortyolgattam a teát, és közben körbe-körbe pillogtam a szobában. Semmivel sem nézett ki különbül, mint a konyha: nyitott szekrényajtó, kihúzgált fiókok: szétdobált harisnyanadrágok, bugyik és melltartók heverték a szőnyegen. Persze hogy megfogadtam, hogy holnap addig nem fekszem le aludni, míg el nem mosogatok, ki nem mosok, rendbe nem teszem a lakást. Áh! Holnap mégiscsak vasárnap lesz, a hetedik napon... Várjunk csak! A Hét műsorát vasárnap sugározzák, tudtommal. Csak nem! Izgatottan nyúltam az ágy mellett heverő újságért. Tévéműsor, műsor... Megvan! Nem hittem a szememnek. Gyorsan felálltam és átkapcsoltam a televíziót az orosz adásra.

Atyaisten!

Nem létezik, ilyen nincs!

De van.

Sáríka, hiszed, nem hiszed, több mint harminc órát aludtam egyvégtében.

(Folytatjuk)

JEGYZETEK:

¹ Árvaházból

² Nem dokumentált

³ Teret

⁴ Élelmiszerüzletben

⁵ Fegyházban